

A dohányzacskóba bújt ördögök

Egyet meg szintén mesélt nekem az öreg Magyar bácsi, nyugodjon már, akit mondom, a bika összetört, oszt én mentem helyette a városi csordásnak. Hát ő mesélte – az szintén vett egy zacskót.

„A kocsmába’, azt mondja, hát kínáltak egy zacskót, hogy fizessek egy decit, nekem adja azt a zacskót. Hát kértem neki, azt mondja, hát ideadta a zacskót. Csak pipáztam, csak pipáztam – mer’ dohányos ember vót -, az én zacskóm mindég tele vót. Csak egy éjszaka, azt mondja, ráébredtem: hát itt beszéd van! Magam háltam a bikaólbá’, a zacskó a fejem felett vót - azt mondja - betéve. Hallgatom”:

– Nem jó van – azt mondja –, azon az ódalon több van benne! Meg köll felézni rendesen!

Az öreg Magyar megijedt: Úristen, há’ dohányt csakugyan nem veszek, mert mindé’ tele van, itt meg a zacskóba beszélnek.

Hát oszt ment ő ettő’ is, attó’ is példát kérdezni, hogy micsináljon. Valaki mondta neki:

– Te jársz – azt mondja – az erdőn éppen eleget. Egy olyan odvas fát keress, amelyikbe’ lyuk van! De szintén fából faragjál bele egy olyan dugót, oszt verd belé, hogy ki ne gyűjjön! Tedd abba a zacskót, akkor megszabadulsz tőle, de másképp nem!

Hát mondta is, hogy itt valahol a Rákosba’ – mer’ Rákosnak hívják itt azt az erdőt –, ott valahol valami gyalogút mellett betette, becövekelte, így szabadultak meg a zacskótó’. Rendesen a zacskóba’ beszéltek. Többet soha, azt mondja: még azt a pipát se használtam amit addig. Pedig nagy dohányos ember vót az öreg. Hát ilyen mesterségek vótak valaha. Aki valami ilyesmiket értett, no.